

ESPAI D'OPINIONS**Nº68**
Setembre 2011**Ramon Oró Gallart****CAP ON VA EL MÓN DELS VELLS?**

Ves per on ara sembla que els vells tenim la culpa de la crisi político-social-econòmica que estem patint des de fa tres anys! Estic cansat de llegir que cada dia hi ha més vells arreu del món, que el nombre de persones majors augmenta de manera exponencial, que si comparem les piràmides d'edat ja no s'aguanten dretes, car el pes dels trams d'edat de més de 65 anys pesen tant que la feble base dels menors de 20 anys no pot aguantar-lo.

Fixeu-vos quin panorama tan encoratjador tenim davant nosaltres:

- a) Les persones ara viuen més anys, i en l'esdevenidor encara en viuran més. La tendència general s'encamina vers l'envelliment de la població, per mor bàsicament de dos factors: l'aument de l'esperança de vida, i al descens de la natalitat, molt per dessota de l'índex de reemplaçament generacional.
- b) El creixement de la població serà negatiu d'aquí a 10 anys, és a dir hi hauran menys defuncions que naixements. Les tendències demogràfiques actuals ens porten a una reducció progressiva del creixement poblacional en els pròxims anys. A partir de l'any 2020 la població global disminuirà
- c) En 40 anys es duplicarà la població de més de 65 anys i representarà el 30% de població total. A Mallorca les previsions no eren tan negres fa un parell d'anys per mor de la injecció de natalitat que hi portaren els immigrants, però si el flux migratori disminueix, o els nou vinguts s'acomoden a les costums d'aquí i deixen de tenir quatre o més fills i accepten el model d'un de sol o al màxim la parelleta, estarem com a la resta d'Espanya.

-
- d) Si hem de creure a les dades publicades a nivell nacional, més del 20% de les persones de 65 i més anys viuen soles, **soles** sense altra companyia que la dels moixets o del ca fidel. Hi ha un bon percentatge que viuen en parella a ca seva.
- e) Una gran majoria dels ancians no disposa de cap ajut extern. Un 35% de les persones majors afirmen que es passen la major part del dia **sols**, i maten les hores davant de la TV, escoltant la ràdio i uns pocs sortint a passejar.

I la família on para? El 42% dels majors creu que la família hauria de ser la responsable de la seva cura, com era abans quan ells eren joves, ara diuen que els fills d'avui cuiden pitjor als seus pares que les generacions anteriors. Però el que no diem és que les famílies d'ara no són com les d'abans. Jo record a ca meva que hi érem el pare, la mare, nosaltres els menuts, l'àvia i un parell de tietes fadrines grans. I quan va esclatar la guerra civil, vingueren les altres dues ties amb el seus fills molt més majors que nosaltres. I que consti que a casa no hi havia massa pa, no passàvem gana, però no es perdia ni un rosegó.

Ara la família ha canviat: s'ha acabat la família extensa, ara tenim la família nuclear la parella més un o dos fills. No hi cap ningú més a l'apartament, no hi ha lloc pels avis. Hauran de seguir vivint a la seva llar.

Hi han noves formes de relacions familiars. La incorporació de la dona al mercat del treball també imposa nous hàbits de convivència. També trobem amb noves formes de famílies: monoparentals, només el pare o la mare amb els fills, mares solteres, divorciats, parelles de fet, famílies només d'homes, o només de dones, famílies reconstituïdes on es troben convivint fills dels dos matrimonis anteriors i dels propis si s'escau...

Amb tot això, on anam? qui ho sap!. La Llei de Dependència -encara en fase de posicionament- ha aportat alguna guspira d'esperança. Però de cara el futur nosaltres mateixos, les persones grans, cal que trobem noves formes de sobreviure, formes innovadores. No crec que ens serveixi el sistema actual de Residències per a persones vàlides i a la vegada per a persones dependents. Vulguis o no, l'atenció està centrada a les persones no vàlides.

Què passa amb les altres, les que encara es poden valdre per sí mateixes? Doncs s'acomoden, s'adaptin a la situació, perden tota il·lusió de poder fer alguna cosa a la vida i amb la seva vida. Ens tornem persones sense projecte

vital. El nostre projecte vital queda mort a la porta de la Residència: fins ara he treballat com un bastaix, he pujat els fills, els he deixat més o menys ben col·locats, ara m'arriba el temps de descansar, de no fer res, d'esperar la mort. I els veus arrossegant l'ànima amb pena pels recones, sense amics, malfiant-se de tothom... Zombis vivents. No tenen projectes. "Je préfère avoir des projets que de regrets".

Deia més amunt que ens cal trobar formes innovadores i a la vegada atrevides per sobreviure. Caldrà aportar no sols l'enginy i la voluntat de canvi, caldrà també que hi posem els nostres doblers que guardem per un "si de cas". Ja sé que quan es tracta de rebre doblers tothom és de la mateixa religió, però quan es tracta de posar-ne fàcilment hom desapareix.

Heu somniat mai viure dins una petita urbanització, rural o ciutadana, en petits bungalows o casetes, cada una d'elles habitades amb tres o quatre persones d'edat, homes i dones, per què no? i també un o dos joves estudiants fent vida normal, projectant programes de voluntariat o fent coses que sempre havies volgut fer i mai tingueres temps de fer-ho... I tot això pagat amb els nostres estalvis, no amb els diners públics...

Sabeu què? Vos deixo somniant...

Una amiga meva francesa em deia fa poc: "Mieux vaut avoir des souvenirs que des regrets, donc voyagez!".